

Cánh Chuồn Chuồn Trái Dầu

Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò
Nhất thương nhì nhớ ba là tình anh.

Biển cổ năm 75 tạo nhiều chia ly nhưng cũng có lắm kết hợp. Có kết hợp xấu xí và tàn nhẫn như việc cả gia đình chủ nhà phải bị dồn vào một căn phòng được chỉ định ngay trong chính căn nhà của mình để phần còn lại dành cho gia đình cán bộ. Nhưng cũng có kết hợp làm tiền đề cho những trận cười, những phá phách vô tư lự, hay một thoáng mộng mơ của tuổi mới lớn. Đó là việc giải thể của trường dòng, trường chuyên nữ hay chuyên nam, tất cả các trường đều phải nhận cả học sinh nam lẫn nữ.

Trường Sương Nguyệt Anh là một trường nữ đầy thơ mộng và cũng không thoát khỏi vận mệnh chung của dân tộc. Tại đây việc thu nhận thêm học sinh nam cũng được tiến hành nhưng chẳng thuận lợi chút nào. Phải, hoàn toàn không thuận lợi, bởi vì sự có mặt của lớp 10C1. Lớp này gồm có 34 nữ sinh, là lớp tập trung nhiều học sinh giỏi nhất trường, có nhiều hoa khôi nhất trường, và cũng phá phách nhất trường.

Tôi xốc lại cổ áo, cố làm tình bước vào lớp 10C1. Theo lời rỉ tai của thằng bạn tôi thì cuộc đời tôi có vẻ dữ nhiều lành ít :

-- Mày sắp phải đối phó với 33 con quỷ cái, chỉ có con tao thích mới không phải là quỷ, hẩn cẩn thận nói thêm.

-- Cả 34 con đều là quỷ, tôi lắm bầm. Tôi không nghĩ là tôi có thể thích được con nào. Con gái là chúa rắc rối, hay khóc nhè, nhiều chuyện, ăn hàng và làm nũng không mệt mỏi. Ba đứa em gái của tôi chẳng đã chứng minh cho nhận định của tôi một cách chính xác nhất đó sao ?

Vừa thấy dáng tôi ngoài cửa lớp, tổ ong vỡ chợ im bật như có phép màu. Tôi ngông nghênh đi vào, không thèm nhìn đứa nào hết và ngồi đại ngay bàn đầu, nơi có vẻ trống trải. Chưa kịp định thần, tôi đã cảm thấy có cái gì đó quào vào lưng mình.

Quay lại phía sau, cả chục cặp mắt nhìn tôi chăm chăm như tôi là một sinh vật từ hành tinh khác, và tệ hơn nữa, là một sinh vật mang bệnh truyền nhiễm, bởi vì chủ nhân của một cặp mắt mí lót đang cầm trên tay một cây thước kẻ, hiển nhiên là vật được dùng để gọi tôi. Hơi bức mình, tôi không thèm trả lời, chỉ giương cặp mắt ngó lại. Chủ nhân cặp mắt nhỏ xíu đó bèn làm ra vẻ quan trọng :

-- Suyt, chỗ đó là của lớp trưởng.

Hai lỗ tai của tôi nóng ran, một triệu chứng khi tôi bị quê xệ hay bối rối. Tôi rất khổ sở vì sự tỏ cáo quá rõ rệt về yếu cơ của mình, nhưng chẳng làm gì được để có thể tiêu diệt trạng thái mang đầy đáng dấp của cái phe mà tôi ghét cay ghét đắng.

Bối rối, tôi đứng lên nhìn quanh quất, cố tìm một nơi để . . . ẩn thân trước khi giáo sư chủ nhiệm đến lớp. Có lẽ động lòng trắc ẩn vì sự lờ ngơ của tôi, phía cuối lớp có một cánh tay giơ lên vẫy tôi. Mừng quỳnh, tôi bước vội về phía cứu tinh của mình.

Vị ân nhân của tôi có cặp mắt thật to, đen, và sáng. Miệng cười tươi khoe hàm răng trắng bóng, khỏe mạnh và đều đặn.

Như vậy lớp này chỉ có 33 con nữ quỷ, ân nhân của tôi vừa hiền lành vừa xinh đẹp thế kia thì nhất định không thể nào là quỷ cái được.

Vừa cười thật niềm nở, ân nhân vừa nhích vào phía kia và lấy tay chỉ vào chỗ trống cho tôi. Tôi thầm nghĩ tôi sẽ chỉ ghét 33 con kia và thật tử tế với chủ nhân hàm răng đẹp này. Mãi lan man nghĩ ngợi tôi chợt giật mình khi thấy cả lớp đứng bật dậy, thì ra cô chủ nhiệm vừa đến lớp.

Đợi cô ngồi xuống xong, tôi đem giấy tờ chuyển trường lên trình cho cô. Lúc ấy tôi bỗng nghe ngứa ngáy khắp người và chỗ ngứa khủng khiếp nhất lại ngay . . . "vùng chiến lược". Cái ngứa như trăm ngàn mũi kim châm vào da thịt đến nhức nhối, cái ngứa như cả tỉ con kiến đang hành quân ngang dọc trên cơ thể tôi. Không còn nghi ngờ gì hết, chính con ma nữ thứ 34 với hàm răng trắng nõn đã rải lông trái mắt mèo trên ghế và dụ tôi sập bẫy. Hèn chi lúc tôi ngồi xuống tôi thấy con khi gió mắc dịch đó huých cùi tay vào con nhỏ bên cạnh. Bây giờ biết ra đã muộn vô cùng !

Tôi thể sẽ không đội trời chung với những con quỷ độc ác này, nhất là với con quỷ cái nhiều răng, kẻ đã lừa đảo sự ngây thơ trong trắng của tâm hồn tôi, làm tôi còn phải mang ơn quỷ kế của nó nữa chứ !

Tôi bặm môi, gồng mình chịu trận, vì tôi biết cả 68 con mắt hau háu kia chỉ chờ cơ hội nhìn tôi gãi điên cuồng như một con khỉ có chí Đứng hòng, ông sẽ cho bọn bay tên tồ !

Mồ hôi của tôi rịn ở chân tóc và bắt đầu chảy dài theo mang tai xuống cổ, càng làm tôi thấy ngứa ngáy hơn. Trời ạ, sao chỉ có mấy tờ giấy mà bà cô đọc lâu thế không biết ? Đọc xong cô còn nắn nót ghi tên tôi vào sổ danh sách lớp. Giây phút bị hành hạ dài đằng đẳng rồi cũng qua, cô Vân xếp lại xấp giấy tờ trả cho tôi và kêu tôi về chỗ. Tôi lí nhí :

-- Cô cho phép em đi vệ sinh một chút.

Cô Vân nhìn tôi ngạc nhiên, nhưng có lẽ thấy những giọt mồ hôi đầy trên mặt tôi, cô gật đầu. Chỉ chờ có thế, tôi đi vội ra khỏi lớp, còn nghe vài tiếng cười nhỏ nhỏ sau lưng....

Vào đến nhà vệ sinh, tôi cởi chiếc quần ka-ki và bắt đầu . . . gãi, gãi đến đâu nghe đã đến đó. Gãi sướng thế này sao người ta không xếp chung với mấy cái khoai kia để thành "ngũ khoai" nhỉ ? Nhưng càng gãi càng thấy ngứa hơn mới chết chứ, chẳng lẽ tôi đứng đây gãi mãi ? Tôi bèn nghĩ ra một cách, lấy giấy chùi cả vùng mông bị đỏ dừ, sau đó lót giấy vào quần lót, như vậy lông mắt mèo sẽ không chích tôi thêm được. Khi đã trang bị đầy đủ bằng mấy xấp giấy báo trong quần lót, tôi trở lại lớp học. Trước khi ngồi xuống tôi còn cẩn thận lấy thêm cuốn tập kê trên ghế. Ngồi chưa nóng chỗ tôi đã thấy con quỷ răng trắng đầy qua phía tôi một mẩu giấy có nét chữ là lướt như sau :

-- Chì lằm. Được đó. Ông tên gì ? Tui tên Nguyễn Thị Nhàn Hạ còn người bên cạnh tui là Nguyễn Thị Ung Dung.

Thiệt là xạo hết cỡ, ai mà đặt tên con kỳ cục như vậy? Tôi không thèm trả lời, làm như chăm chú nghe giảng bài. Đứng hòng làm ông mắc mưu lần nữa. Dù cặp mắt có đẹp, cái miệng cười có duyên cỡ nào ông cũng cóc thèm, tôi tự nhủ.

Thấy tôi im lặng, phía địch lại đẩy qua thêm một mẩu giấy nữa, lần này viết thật lớn :

-- Con trai gì mà có tính giận lẫy như gà mái vậy ? Tui này chỉ giận chút để chào hỏi mà giận dữ vậy ? Hai con mắt mang hình viên đạn là hết đẹp trai đó à ghen.

Bị khích tướng, và cũng vì hai chữ đẹp trai tôi bèn trả lời cho xong chuyện. Tôi viết trả lời :

-- Nguyễn Viết Chương. Đừng xạo với tôi, không ai đặt tên con kỳ cục như vậy !

Con nhỏ thấy tôi chịu tham gia vào trò chơi thư tín nên thích thú lắm, lại viết tiếp :

-- Thiệt đó, tui tui là chị em. Ba má tui lấy tử vi cho tui thấy tui có số sống tha phương cầu thực nên sợ tui khổ, phải đặt cho tui tên Nhàn Hạ. Còn chị tui hay bộp chộp nên ba má tui mới đặt tên Ung Dung để đầm tính lại.

Kể ra cũng có lý và có vẻ thành thật, tôi gật gù và không viết gì thêm.

Có lẽ bị cụt hứng nên hai con nhỏ chỉ rừ rì với nhau mà không làm phiền tôi nữa.

Cuối cùng, ngày học đầu tiên đây . . . ngứa ngáy của tôi cũng qua, tôi đạp xe như bay về nhà. Đang còng người trên chiếc xe đạp cuộc, tôi nghe một tiếng bộp ngay mông, lại ngay mông. May mà tôi vẫn chưa lấy lớp giấy dày lót ở đó ra. Tuy không đau lắm nhưng theo phản xạ tôi quay phắt người lại thì thấy hai chị em Nhàn Hạ và Ung Dung đang đạp xe qua mặt tôi. Con Ung Dung cầm lái, con Nhàn Hạ ngồi phía sau nhưng thông chân ra phía trước đạp. Như vậy thủ phạm bắn bì vào mông tôi là con Nhàn Hạ chứ không ai vì nó còn rảnh đôi tay.

Tức mình tôi dẫn sức vào pedals rượt theo, dù không biết rằng khi rượt được rồi tôi sẽ làm gì tui nó. Xe tôi bánh nhỏ, đường kính lớn và chỉ một người nên không đẩy hai phút sau tôi đã theo kịp. Chưa biết phải làm gì để trả đũa, tôi đã bị con Nhàn Hạ dùng cây thước kẻ chọc vào mắt. Hoảng hốt lách mình để tránh nên tôi mất thăng bằng, té xuống đường, và cái mông đau khổ của tôi lại lãnh đủ.

Giận run, tôi quyết rượt theo bằng tất cả sức mạnh trong tôi. Tôi đã biết phải làm gì, tôi sẽ theo tui nó để biết nhà ở đâu, sau đó ngó kế hoạch trả thù cũng chưa muộn. Lần này tôi rút kinh nghiệm, giữ một khoảng cách với xe của kẻ thù nham hiểm.

Hai con nhỏ có vẻ hơi bối rối khi thấy tôi cứ lẻo đẻo theo sau nên đạp chậm lại. Xe tôi đang sẵn trớn nên chạy qua mặt tui nó. Ngay lúc đó, con Nhàn Hạ vừa lấy tay chỉ vào tôi vừa la to :

-- Giật dây chuyền, bố bà con giật dây chuyền !!!

Không ngờ chiêu phản công độc ác như vậy, tôi chờ người ra quên cả đạp xe. Ai dè bà bán xôi bên lề đường lẹ làng rút đòn gánh phang vào tôi. Tôi lạc tay lái, ulti trúng gốc cây, còn tôi thì bay như con nhái rồi đập mặt xuống đường. Tôi nghe đau nhói dưới cằm và thấy máu chảy đầm áo. Mọi người xúm lại bàn tán. Tuy rất đau nhưng tôi vẫn phải thều thào :

-- Hai con nhỏ đó là bạn học của tui, chỉ giận với tui thôi. Tui không có giật dây chuyền của nó.

Thấy sách vở của tôi văng tung tóe và cũng vì thấy tôi bị té cằm nên đám đông tha cho tôi đi. Bác xích lô già còn làm phước chở tôi đến nhà thương Sài Gòn để khâu lại cái cằm.

Đúng là dữ nhiều lành ít như thằng bạn tôi đã nói. Chỉ mới ngày đầu tiên vào lớp 10C1 mà tôi đã thân tàn ma dại như thế này, những ngày sắp tới không biết tôi sẽ ra sao ? Tôi vừa ôm cái cằm đau sưng vù vừa nghĩ ngợi. Tôi biết chắc là tôi sẽ không bỏ cuộc, tôi sẽ tiếp tục học ở lớp này. Tự ái không cho tôi chịu thua những con quỷ nhỏ kia được, nhất là thua con giặc cái có cái tên kỳ cục Nhàn Hạ thì lại càng không.

Nhưng thật là quá, cái miệng cười tươi tắn và cặp mắt to đen đầy thông minh của con giặc cái ấy cứ lẩn quẩn trong đầu tôi !

Sáng hôm sau, tôi đến lớp với cái cằm to gấp bốn lần với đầy băng trắng. Tôi nghe loáng thoáng một con nhỏ nói :

-- Mới tháng 9 mà đã có ông già Noel !

Cả lớp rú lên cười. Tôi đoán có lẽ câu chuyện "anh hùng cướp mỹ nhân" đã được hai con giặc cái tường thuật đầy đủ sau khi không quên cho thêm mắm muối, gia vị, và đồ phụ tùng.

Tôi lằm lì lót tấm bìa cứng lên ghế rồi thản nhiên ngồi xuống. Không biết có phải vì bị phá vỡ âm

mười rải lông mắt mèo hay sao mà tôi thấy con Nhàn Hạ rù rì với con Ung Dung, sau đó hai đứa phá ra cười rũ rượi, có lẽ là cười chữa then, tôi đoán thế.

Ngày nào cũng vậy, giờ đầu bao giờ cũng là giờ chủ nhiệm nên tôi không cách gì tránh khỏi cặp mắt của cô Vân. Cô hỏi tôi tại sao lại bị như thế. Tôi vừa đứng lên, chưa kịp trả lời thì cả đám cộp cái sút chuồng này nhao nhao mỗi đứa một câu :

-- Thưa cô, em nghe bạn em kể là hôm qua Chương đánh lộn với bà bán xôi và ông bơm hộp quẹt gas.

-- Không phải đánh lộn đâu cô, Chương bị con chó của ông lao công rượt chạy nên bị té.

-- Em chính mắt thấy Chương đua xe đạp với ông xích lô rồi bị kè cho té đó cô

Hai chị em con Nhàn Hạ cười khúc khích khi nghe đám bạn của nó phịa chuyện. Tức thật, tôi đã không tính méc nhưng không biết lỗi còn cười, tôi quên cái cằm đang đau, răng sức nói lớn :

-- Thưa cô, ngày hôm qua em bị hai con . . . hai chị em của Nhàn Hạ với Ung Dung . . . ép em té xe, tôi kìm lại không nói chuyện tui nó vu oan giá họa cho tôi.

Cô Vân tròn tròn mắt :

-- Em nói ai ? Lớp này làm gì có ai là chị em ? Mà cũng làm gì có ai tên kỳ cục như vậy, Nhàn Hạ với Ung Dung?

Cả lớp cười ầm ỉ, có đứa còn ôm bụng vì cười . . . Thôi chết, tôi lại lỡ đại tin lời hai con giặc cái này rồi !

Hai tai tôi đỏ bừng, tôi bối rối lấy tay chỉ hai con nhỏ đang ngồi cùng bàn với tôi. Đến lúc này thì cả cô giáo cũng cười đến đỏ mặt. Cô khoát tay cho tôi ngồi xuống và nói :

-- Thanh Hà với Kim Dung đến giờ ra chơi lên phòng họp gặp cô.

Thì ra là Thanh Hà với Kim Dung, tôi tự nhủ.

Hai con vừa dạ, vừa le lưỡi, vừa liếc tôi dài sọc làm tôi cũng thoáng thấy hối hận. Tôi biết nếu bây giờ tôi có tha thứ cho Thanh Hà thì nó cũng đã giận tôi rồi vì chuyện tôi méc cô. Đột nhiên tôi thấy mình hèn hạ. Làm con trai mà phải thừa với gởi thì . . . xệ thiệt !

Ngồi trong lớp nhưng tôi cứ nghĩ ngợi đủ chuyện, một hiện tượng chưa bao giờ xảy đến với tôi trước kia. Tại sao vậy? Tại cái cằm đau, tại cặp mắt và nụ cười không xua khỏi tâm trí được, hay tại cái le lưỡi và cái liếc sắc như dao ?

Sau giờ ra chơi, thật bất ngờ, Thanh Hà đẩy qua một mẫu giấy cho tôi. Chẳng những không thấy phiền, tôi còn thấy mừng là khác. Con nhỏ viết :

-- Cảm ơn không nói chuyện dây chuyền nhen.

Tôi vội vã viết trả lời :

-- Không có chi, chuyện nhỏ.

Trái với lòng mong đợi của tôi, con nhỏ không viết thêm điều gì nữa. Từ đó về sau, tuy giữ tư thế nhìn thẳng lên bảng nhưng đuôi mắt của tôi không bỏ sót chi tiết sinh hoạt nào của con nhỏ . Nó hay ăn vụng cóc ổi trong giờ Sinh Vật, hay nói chuyện bằng thư trong giờ Văn, hay đọc truyện trong giờ Sử Địa. Thỉnh thoảng nó hay đưa tay vén mái tóc đen tuyền về một bên và tôi thích như vậy lắm. Cái dáng nghiêng nghiêng của nó xem hiền lành và dễ thương biết mấy so với những lúc nó phá phách.

Riêng tôi, ngoài việc bị mấy thằng bạn cũ học lớp khác thỉnh thoảng gọi tôi là Nhàn Hạ hay Ung Dung ra, tôi còn thêm một cái tật mới, đó là rề rà trong việc lấy xe khỏi bãi đậu khi tan học để có thể vô tình bắt gặp con Hà với con Dung đùa nhau trên đường. Tôi còn rề rà đến mức giữ khoảng cách thật xa để tui nó không phát hiện được tôi.

Tôi không biết việc đạp xe theo tui nó có gì hấp dẫn mà tôi làm một cách hăng hái và đều đặn, đến khi tui nó ngừng xe tại một điểm dừng chân tạm thời thì tôi mới khoan khoái vòng xe về nhà. Điểm dừng chân tạm thời của tui nó thật đa dạng : bánh xèo Đình Công Tráng, gỏi trước cổng chùa Xá Lợi, bún bò Bùi Thị Xuân, chè Yên Đỗ, kem Hồng Mai ngã sáu Sài Gòn, phở Pasteur, bánh bột chiên Bà Huyện Thanh Quan, bánh canh cua chợ Vườn Chuối, chè sen trước chùa Vĩnh Nghiêm, cháo cá Trương Công Định, hủ tíu lòng cổng xe lửa số Sáu, cơm thố chợ Tân Định . . . Ôi chao, kể làm sao cho hết những điểm hẹn của bao tử này ? Ngoài ra, để cân bằng với cái bao tử, tui nó còn những điểm hẹn trí tuệ như rạp Rex, Quốc Gia Âm Nhạc, v.v...

Tôi cứ trung thành lẻo đẻo phía sau tui nó đến mức khi về nhà tôi cũng bị tẩu hỏa nhập ma luôn. Trong những bài thơ tôi làm âm thầm vì Thanh Hà cũng đầy mùi thức ăn vặt :

Anh thềm như trái ổi
Như những hạt me ngào chua chua ngọt ngọt
Như miếng bánh cuốn mỏng không nhân
Hay như ly kem dừa mát rượi
Để được vào trong em !
Anh muốn một lần hò hẹn
Cùng em
Như sư gắp qữ đình mệnh

Của những mảnh tim và bao tử
Trong tô hủ tíu lòng . . .
Hoặc một bài thơ khác :

Sương Nguyệt Anh của những khi tan học
Sao Núi Anh vào với vãn vương ?
Sao Núi Anh trong đáy mắt, tiếng cười ?
Để anh thành tên nô lệ
Còn đau khổ hơn một tô cháo
Vì không được em thổi xì xụp
Và vì không được gần bên em đến thế !

Thậm chí khi tôi ôm cây đàn Guitar thùng vừa khảy nhịp vừa hát cũng có địa danh là những điểm hẹn bao tử mà con nhỏ đã đi qua :
Ơi những con đường em đi
Yên Đỗ, Bùi Thị Xuân, Đinh Công Tráng, Pasteur . . .
Có con đường nào không dẫn đến chè hay phở ?
Có con đường nào dẫn em đến với tôi ?
Và con đường nào chỉ rợp bóng lá me,
Để em và tôi cùng gập ở cuối đường ?

Có một lần tôi ráng chờ cho hai con nhỏ ăn hàng đã đời để theo dõi cho biết nhà con Hà ở đâu. Sau khi biết nhà Thanh Hà thì bỗng dưng tôi phải dậy sớm hơn để đi học, bỗng dưng tôi thích đi đường vòng đến trường, và bỗng nhiên lộ trình mới của tôi phải ngang qua nhà con nhỏ. Cũng bỗng nhiên như vậy, tôi phát giác thấy tôi hay mệt bất ngờ, phải dừng lại sau gốc cây bên đường đối diện cổng biệt thự của con nhỏ để nghỉ mệt. Cho đến khi con Dung xuất hiện để đón Thanh Hà thì tôi mới hết mệt và lảo đảo đạp theo phía xa xa.

Tôi rất thích đường Sương Nguyệt Anh, cùng tên với trường. Con đường này thật ngắn nhưng rất đẹp với hai hàng cây dầu cao vút thẳng tắp. Trái dầu màu đỏ nâu, có hai cánh đẹp và dài như chong chóng. Tôi nhặt những trái dầu này về để xò thành dây dài ngắn đủ cỡ và treo quanh cái phong linh của tôi. Mỗi khi chiều gió, bên cạnh tiếng leng keng thanh nhả của phong linh, tôi còn có thể thấy những trái dầu cánh chuồn quay đu đưa thật đẹp mắt.
Tôi dự định sẽ chờ dịp để tặng chiếc phong linh với những cánh chuồn chuồn trái dầu cho con cọt sút chuồng, con quái Hà thành, con chần lửa, con giặc cái, con ma nữ, con chúa ăn vụng, con mèo tinh tam thể, con Mun, con khi gió, . . . của tôi.
Aaaa, tôi có thể gọi nó bằng biết bao cái tên ghê rợn như vậy nhưng lòng tôi thì thương nó biết bao, Hà của tôi ơi !

Cho đến một hôm, không thấy con Dung đến đón như mọi khi và cũng chẳng thấy con Hà ra khỏi nhà, tôi nóng ruột lắm. Tôi làm gan đến bấm chuông. Tôi nghĩ bụng nếu con Hà hỏi tôi đến để làm gì thì tôi sẽ phịa là hôm nay tôi muốn cúp cua, nhờ nó chép bài giùm.
Trái với mong đợi của tôi, người ra mở cửa là một ông cụ quắc thước hiền lành. Ông là Ngoại của Hà, cho tôi biết Hà phải về quê có chuyện gấp. Tôi chán nản đạp xe vòng vòng rồi lại chạy quanh nhà con nhỏ. Thế là tôi cúp cua thật, nhưng đi học để làm gì khi con giặc cái tôi lỡ thương không có ở lớp ?
Sáng nào tôi cũng trực ở trước nhà con Hà cho đến khi thật cận giờ vào lớp tôi mới cầm đầu đạp xe đến trường. Cả tuần như vậy, tôi cứ đến lớp trễ và lúc học thì thần thờ nên con Dung thấy tôi nghiệp, nó cho tôi biết con Hà đã vượt biên và bắt tôi phải giữ kín tin này.
Từ khi biết tin Thanh Hà vượt biên thì tôi không còn thấy việc đến lớp là hứng thú nữa. Tôi cũng chuẩn bị vượt biên . . .

Hai mươi năm đã trôi qua. Thanh Hà giờ chắc đã chồng con như người ta. Còn tôi, khi cạo râu mỗi buổi sáng đều nhìn thấy vết sẹo mờ mờ nơi cằm, làm tôi như mơ hồ nhìn thấy cái vẻ đánh đá nhưng thật vô tư lự của con nhỏ khi la làng "giật dây chuyền" hay cái dáng nghiêng nghiêng thật hiền lành dễ thương khi nó vén tóc và cầm cúi viết bài.

Trên tất cả những hình ảnh mơ hồ đó là một cánh chuồn chuồn trái dầu đỏ nâu đang quay quay trong gió . . .